

Edynburg Siedmiu Mórz i jego samowystarczalna gospodarka

13 października 2024

Położony w samym sercu południowego Atlantyku leży Edynburg Siedmiu Mórz, często nazywany najbardziej odległą zamieszkaną osadą na świecie. To odizolowane miasto, będące częścią archipelagu Tristan da Cunha, jest świadectwem ludzkiej odporności i zdolności do rozwoju w odosobnieniu. Podstawą jej trwałości jest gospodarka autarkiczna, w której samowystarczalność i lokalna zaradność to nie tylko ideały, ale konieczność.

Tło historyczne

Edynburg Siedmiu Mórz został założony w 1816 roku przez małą grupę brytyjskich osadników i żołnierzy. Miasto zostało założone ze względów strategicznych podczas wojen napoleońskich, ale wkrótce stało się rajem dla tych, którzy szukali prostszego, samowystarczalnego stylu życia. Przez lata społeczność poradziła sobie z erupcjami wulkanów, trudną pogodą i wyzwaniem związanym z izolacją, stopniowo przekształcając swoją gospodarkę od podstawowego utrzymania do bardziej zorganizowanego, ale wciąż wysoce samowystarczalnego systemu.

Przegląd geograficzny i demograficzny

Edynburg Siedmiu Mórz położony jest na Tristan da Cunha, wulkanicznej wyspie charakteryzującej się nierównym terenem, ograniczonymi gruntami ornymi i umiarkowanym klimatem z obfitymi opadami deszczu. Izolacja wyspy, znajdująca się ponad

2400 kilometrów od najbliższego lądu, kształtuje każdy aspekt życia tutaj.

Tristan da Cunha, odległa wyspa na południowym Atlantyku, ma wyjątkową historię i małą, odizolowaną populację, która przez lata stawiała czoła różnym wyzwaniom i zmianom. W latach 50. wyspa doświadczyła boomu gospodarczego, który doprowadził do znacznej poprawy warunków życia i standardów mieszkaniowych, zmieniając tradycyjny sposób życia na wyspie w ciągu jednego pokolenia (Schreier & Trudgill, 2006). Pomimo bycia społecznie i geograficznie odizolowaną społecznością z niewielką populacją około 300 osób, mieszkańcy Tristan da Cunha byli przedmiotem różnych badań, od językoznawstwa po biologię (Jenkins i in., 1985). Populacja wyspy jest silnie powiązana ze sobą poprzez krew lub małżeństwo, co przyczynia się do dużej średniej wielkości rodziny (Provins, 1990).

Wybuch wulkanu na Tristan da Cunha w 1961 roku spowodował ewakuację ludności wyspy do Wielkiej Brytanii, zapewniając wyjątkową okazję do zbadania stanu zdrowia i demografii tej odizolowanej społeczności (Roberts, 1971). Badania wykazały, że populacja Tristan da Cunha ma niską częstość występowania leworęczności, prawdopodobnie pod wpływem presji społecznej, takiej jak konformizm i szacunek dla autorytetu (McManus & Bryden, 1993). Ponadto badania genetyczne podkreśliły efekty założycielskie i izolację genetyczną populacji, z wysoką częstością występowania astmy i atopii (Thompson i in., 2007).

Różnorodność biologiczna Tristan da Cunha jest również przedmiotem zainteresowania, a badania koncentrują się na ochronie środowiska morskiego, populacji ptaków i wprowadzaniu gatunków na wyspę. W wyłącznej strefie ekonomicznej (EEZ) Tristan da Cunha zidentyfikowano ważne obszary ochrony ptaków i różnorodności biologicznej (IBA), podkreślając znaczenie tego obszaru dla ochrony gatunków takich jak pingwin północny (Steinfurth i in., 2020). Odnotowano wzrost liczby subantarktycznych fok futrzanych na Tristan da Cunha, z niewielką kolonią lęgową istniejącą na wyspie, z dala od osad

ludzkich (Bester i in., 2018). Ponadto wprowadzenie na Tristan da Cunha w latach 50. ubiegłego wieku gatunków takich jak mopek Gougha miało implikacje ekologiczne, wypełniając niszę wymarłego mopka Tristana (Bond & McClelland, 2021).

Na Tristan da Cunha przeprowadzono również badania geologiczne i geofizyczne, koncentrując się na takich aspektach, jak obserwacje geomagnetyczne wyspy, geochronologia i sejsmiczność. Położenie wyspy na południowym Oceanie Atlantyckim i jej unikalne cechy geologiczne sprawiają, że jest to ważne miejsce dla zrozumienia procesów takich jak erupcje wulkaniczne, grubość skorupy i strefy przejściowe płaszcza (Matzka i in., 2010; Gass, 1967; Schlömer i in., 2017). Gorący punkt Tristan da Cunha był przedmiotem zainteresowania w badaniach tektoniki płyt i obecności pióropuszy płaszcza w regionie (Schlömer i in., 2017).

Populacja miasta liczy około 250 mieszkańców, tworząc zwartą społeczność, w której każdy odgrywa istotną rolę. Struktura demograficzna obejmuje rodziny, które żyją tam od pokoleń, co przyczynia się do silnego poczucia tożsamości i ciągłości.

Struktura gospodarcza

Gospodarka miasta jest modelem autarkii, której podstawą jest samowystarczalność. Mieszkańcy podejmują różne działania w celu zaspokojenia swoich potrzeb:

- Rolnictwo i hodowla: Podstawą jest rolnictwo na małą skalę i hodowla zwierząt. Ziemniaki, główna uprawa, uprawia się razem z innymi warzywami, a zwierzęta gospodarskie, takie jak owce i bydło, dostarczają mięsa, wełny i produktów mlecznych.
- Rybołówstwo i Akwakultura: Okoliczne wody są bogate w życie morskie. Połowy, zwłaszcza homara skalnego Tristan, są zarówno źródłem pożywienia, jak i rzadkim towarem eksportowym.
- Rzemiosło i przemysł lokalny: Wyspiarze produkują wyroby

wełniane, rękodzieło i inne przedmioty do użytku lokalnego i ograniczonego handlu.

Handel wewnętrzny opiera się w dużej mierze na barterze, co sprzyja silnemu duchowi wspólnoty. Handel zewnętrzny jest minimalny i obejmuje głównie eksport homarów oraz import podstawowych towarów, które nie są dostępne lokalnie.

Życie w takiej izolacji niesie ze sobą wiele wyzwań:

- Izolacja i transport: Rzadkie przybycie statków zaopatrzeniowych utrudnia pozyskiwanie towarów i materiałów. Mieszkańcy wysp przystosowali się, maksymalizując wykorzystanie lokalnych zasobów i zapewniając efektywną dystrybucję.

- Zagrożenia środowiskowe: Aktywność wulkaniczna i trudne warunki pogodowe stwarzają ciągłe ryzyko. Społeczność wykorzystuje tradycyjną wiedzę i nowoczesne techniki, aby złagodzić te zagrożenia.

Innowacyjne praktyki, takie jak wypas rotacyjny i zrównoważone rybołówstwo, pomagają utrzymać równowagę ekologiczną i dostępność zasobów.

Aspekty społeczne i kulturowe

Spójność społeczna ma kluczowe znaczenie w Edynburgu Siedmiu Mórz. Edukacja i opieka zdrowotna mają charakter społecznościowy, a lokalne instytucje zapewniają podstawowe usługi. Zarządzanie miastem jest demokratyczne, a decyzje podejmowane są kolektywnie.

Tradycje kulturowe, takie jak coroczne festiwale, rękodzieło i wspólne posiłki, wzmacniają więzi społeczne i przyczyniają się do rozwoju gospodarki. W szczególności rzemiosło pozwala na zachowanie i promocję dziedzictwa kulturowego.

Studia przypadków i historie osobiste

Osoby takie jak Harold Green, lokalny rolnik, są przykładem ducha społeczności. Innowacyjne techniki rolnicze firmy Green, takie jak rolnictwo organiczne i płodozmian, znacznie pobudziły lokalną produkcję żywności. Podobnie Mary Lavarello, mistrzyni tkactwa, podtrzymała tradycyjne rzemiosło, ucząc młodsze pokolenia i tworząc produkty, które są zarówno funkcjonalne, jak i artystyczne.

Analiza porównawcza

Porównanie Edynburga Siedmiu Mór z innymi odległymi osadami, takimi jak wyspa Pitcairn czy Svalbard, ujawnia wspólne motywy dotyczące odporności i samowystarczalności. Jednak podejście każdej społeczności do autarkii jest inne, na co wpływa jej unikalne środowisko i zasoby. Model edynburski, kładący nacisk na wysiłki społeczne i zrównoważone praktyki, oferuje cenne lekcje w zakresie zarządzania zasobami i spójności społecznej.

Perspektywy na przyszłość

Patrząc w przyszłość, społeczność stoi przed podwójnym wyzwaniem utrzymania autarkicznej gospodarki przy jednoczesnym dostosowaniu się do zmieniającego się świata. Szanse na rozwój tkwią w dywersyfikacji lokalnego przemysłu, np. rozwoju ekoturystyki i zwiększaniu eksportu wyrobów rzemieślniczych. Jednak kluczowe pozostaje zrównoważenie tych inicjatyw z zachowaniem ich wyjątkowego stylu życia.

Wniosek

Edynburg Siedmiu Mór jest niezwykłym przykładem ludzkiej pomysłowości i odporności. Jego autarkiczna gospodarka, zbudowana na samowystarczalności i wspólnym wysiłku, oferuje

głęboki wgląd w zrównoważone życie. Zastanawiając się nad wnioskami płynącymi z tej odległej osady, zdajemy sobie sprawę z trwałego znaczenia lokalnych rozwiązań w zglobalizowanym świecie.

Autorstwo: Edward Poniży

Źródło: 3Droga.pl

Bibliografia

1. Bester M., Wege M., Glass T.. „Increase of sub-antarctic fur seals at the tristan da cunha islands”, „Polar Biology”, 1 (42) 2018, s. 231-235, <https://doi.org/10.1007/s00300-018-2406-2>.
2. Bond A., McClelland G., „Diet of the introduced gough moorhen gallinula comeri on tristan da cunha”, „Ornis Svecica”, 3/2021, s. 107-112, <https://doi.org/10.34080/os.v31.23476>.
3. Gass I., „Geochronology of the tristan da cunha group of islands”, „Geological Magazine”, 2 (104) 1967, s. 160-170, <https://doi.org/10.1017/s0016756800040620>.
4. Jenkins T., Beighton P., Steinberg A., „Serogenetic studies on the inhabitants of tristan da cunha”, „Annals of Human Biology”, 4 (12) 1985, s. 363-371. <https://doi.org/10.1080/03014468500007891>.
5. Matzka J., Olsen N., Maule C., Pedersen L., Berarducci A., Macmillan S., „Geomagnetic observations on tristan da cunha, south atlantic ocean”, „Annals of Geophysics”, 1 (52) 2010, <https://doi.org/10.4401/ag-4633>
6. McManus I., Bryden M., „Handedness on tristan da cunha: the genetic consequences of social isolation”, „International Journal of Psychology”, 6 (280) 1993, s. 831-843, <https://doi.org/10.1080/00207599308246966>.

7. Provins K., „Handedness and conformity in a small isolated community”, „International Journal of Psychology”, 2 (25) 1990, s. 343-350, <https://doi.org/10.1080/00207599008247868>.
8. Roberts D., „The demography of tristan da cunha”, „Population Studies”, 3 (25) 1971, s. 465, <https://doi.org/10.2307/2173079>.
9. Schlömer A., Geissler W., Jokat W., & Jegen M., „Seismicity in the vicinity of the tristan da cunha hot spot: particular plate tectonics and mantle plume presence”, „Journal of Geophysical Research Solid Earth”, 12 (122) 2017, <https://doi.org/10.1002/2017jb015017>.
10. Schreier D., Trudgill P., „The segmental phonology of nineteenth-century tristan da cunha english: convergence and local innovation”, „English Language and Linguistics”, 1 (10) 2006, s. 119-141. <https://doi.org/10.1017/s136067430600181x>.
11. Steinfurth A., Oppel S., Dias M., Starnes T., Pearmain E., Dilley B., Ratcliffe N, „Important marine areas for the conservation of northern rockhopper penguins within the tristan da cunha exclusive economic zone”, „Endangered Species Research”, 43/2020, s. 409-420, <https://doi.org/10.3354/esr01076> Thompson,
12. Capra V., Takasaki J., Maresca G., Rovati G., Slutsky A., Siminovitch K., „A functional g300s variant of the cysteinyl leukotriene 1 receptor is associated with atopy in a tristan da cunha isolate”, „Pharmacogenetics and Genomics”, 7 (17) 2007, 539-549, <https://doi.org/10.1097/fpc.0b013e328012d0bf>
13. „Tristan da Cunha”, Britannica, <https://www.britannica.com/place/Tristan-da-Cunha>.
14. „Pingwiny skalne i garnki z homarami: życie i czasy na Tristanie da Cunha”, HarperCollins, 2008.
15. „Edynburg Siedmiu Mórz: Najbardziej Odległa Osada Na

Świecie", „National Geographic",
[https://www.nationalgeographic.com/travel/destinations/africa/
tristan-da-cunha/edinburgh-seven-seas](https://www.nationalgeographic.com/travel/destinations/africa/tristan-da-cunha/edinburgh-seven-seas).